

langmodigt, besindigt, afventende Folk, der hellere ser sine Duffer, Korhaabninger og berettiagede Forventninger skudte til Side end efter sig selv, end den vil træde op med Kraft for at gjenneføre eller for at hævde en Stilling, der bedre baader Landet. Og nu indad til! Har Forholdet mellem Rigsdagens Thing forbedret sig i de 8 Aar? Det er dog en Opgave for en Regjering, og en Opgave, der altid har saa meget større Betydning, som Forholdet mellem Thingenes Oprindelse og Udspring er større, og der derved kunde være flere for større Divergenser. Har Ministeriet været istand til at være det mæglende Element, der har bragt et bedre Forhold til Veie mellem Rigsdagens Thing? Har Ministeriet været det mæglende Element, der har bragt et bedre Forhold til Veie mellem Rigsdagen i dens Helhed og Regjeringen? Har det bragt større Forsoning mellem Partierne i og udenfor Rigsdagen og i Befolkningen i det Hele? Det vil indrømmes mig, at disse 3 Opgaver ligger det særlig for enhver Regjering at arbejde for, men med den høitagede Regjering har det viist sig, at den, om den har haft til Hensigt at fremme disse Opgaver, ikke har naaet dette, men har naaet det Modsatte. Det giver dog ikke særlig Anledning til at fortsætte. Da jeg var Ordfører for Folkethinget her i Anledning af Adressen i forrige Sæssion, tillod jeg mig at udtale, at under denne Tilstand af Ufrugtbarhed paa Lovgivningsomaadet var intet virkelig Fremskridt at vine paa noget Punkt, og at Alt vilde slynges og visne hen. Jeg saae det den Gang saaledes; jeg veed det, der var Andre, der havde andre Forventninger om Tilstanden, men hvem har haft Ret hidtil, og hvem venter at faae Ret i denne Samling? Hvem har set klarest, de, der mente, at det snart skulde gaa over, og at vi vilde komme til at arbejde under denne Regjering, eller jeg, der mente, at det vilde gaa paa denne Maade. Dersom nu — jeg tænker mig stillet paa et andet politisk Standpunkt — de 8 Aars Arbejde vare en virkelig Fremgang for og Befæstelse af de konservative Interesser hertilands, ja, saa kunde jeg forstaa, at der var nogen Fornuft i den Maade, hvorpaa den høie Regjering stiller sig. Men er det saa? Et æret Medlem udtalte forleden Dag, at Venstre bereder Veien for Socialismen; han taaler fejl, det er den høie Regjering, som bereder Veien for Socialismen; den har faaet en Udbredelse saa stærk, som den aldrig havde faaet, hvis vi ikke havde haft den høie Regjering, og jeg vil tilstaa, at det Samme er Tilfældet for

Venstres Bedkommende. Den høie Regjering tog imod et Folkething med 53 Venstremænd, delt i to Partier forelobig. Den staar nu saaledes, at der staar $\frac{3}{4}$ af Folkethinget samlet mod Regjeringen, saa dersom Noget har beredt Veien for Fremskridtets Mænd her i Landet, er det Ministeriet ved sin Holdning, og for saa vidt kan man sige, at Regjeringen har i den Tid gjort væsentlig Nytte. Smidlertid er det ikke altid saa sundt, at der gaar en saa stærk Udvikling til den ene Side paa Grund af usunde Tilstande paa den anden, det er ikke saa sundt for den fortsatte rolige Udviklings Gang, hvilken er den, vi maa ønske. Dersom de ærede Herrer gif ind paa den Betragtning, hvorefter der vil kunne stiftes med Landets Styrelse, efter som Folkets Villie gav sig tilfjende frem eller tilbage, vilde en saadan Udvikling, en saa eneraast og raast Udvikling til den ene Side paa Grund af usunde Tilstande til den anden, ikke finde Sted, og da er det min Overbevisning, at da ville vi have ganske andre Betingelser for en rolig og loyal Udvikling. — Hvad det ærede Medlem, der sidst talte, yttrede derom, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal kun sige, at det forekom mig, at det ærede Medlem stillede sig og sine ubekjendte Benner — thi hvor mange det er, der vil stille sig paa den Side, veed jeg ikke — paa et noget mærkeligt Standpunkt baade med Hensyn til, hvad han kaldte Parlamentarisme, og hvad han kaldte Bevillingsretten; thi det ærede Medlem holder jo dog tilfjelds paa denne bestaaende Tilstand — han har ialtsind fundet sig deri uden at angribe den — og den bestaaende Tilstand er jo den pureste Landstingsparlamentarisme. Han vil gaa ind paa Rigsdagsparlamentarisme paa en Betingelse, nemlig at Folkethinget gaar over til Landstinget og bliver enigt med det. Naar Folkethinget ikke vilde være enigt med Landstinget, beholdt vi saa lange Landstingsparlamentarismen. Hvad bliver der saa ud af den Betragtning, den politiske Villie, der har aabenbaret sig gjennem Folkethinget? Naar det ærede Medlem dog vilde sige som saa: Til Rigsdagsparlamentarisme hører, at Regjeringen kan arbejde med begge Thing, vilde det være en Forstaaelse mellem ham og det ærede Medlem fra Middelfart (Morvad) og formentlig mange andre. Det ærede Medlem fra Middelfart har ajentaagne Gange udtalt, at vi som Betingelse for Ministeriets Forbliven og for, at det skal stattes, maa forlange, at det kan udrette Noget, men for at kunne udrette Noget er det en Betingelse, at det har Tillid i det Mindste i det ene